

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 15501/2023
14.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића, Мирјане Андријашевић, Весне Мاستиловић и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца Градска општина Стари Град Београд, чији је заступник у делу захтева за исељење Градско правобранилаштво Града Београда, а у делу захтева за исплату новчаног потраживања Градско правобранилаштво за општине Врачар, Звездару Палилулу, Савски Венац и Стари Град против тужених АА и ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Данијела Станковић, адвокат из ..., ради исељења и дуга, одлучујући о ревизијама тужиоца изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 830/22 од 30.11.2022. године, у седници већа одржаној дана 14.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизијама тужиоца изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 830/22 од 30.11.2022. године, као изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ, као недозвољене, ревизије тужиоца изјављене против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 830/22 од 30.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 830/22 од 30.11.2022. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 15655/21 од 13.10.2021. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезу тужени да се са свим лицима и стварима иселе из пословног простора у приземљу и подруму зграде ... број .. у Београду, укупне површине 80м², и да тако испражњен пословни простор од лица и ствари предају на слободно коришћење и располагање тужиоцу, одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезу тужени да тужиоцу за период од јула 2011. године до септембра 2014. године солидарно исплате укупан износ од 1.863.236,00 динара, са законском затезном каматом на одређене појединачне месечне износе од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, све ближе наведено у ставу другом изреке првостепене пресуде и обавезан тужилац да туженима накнади трошкове парничног поступка у износу од 207.000,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизије, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизијама одлучи као изузетно дозвољеним, применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП).

Тужени су поднели одговор на ревизију.

Правноснажном пресудом, применом одредби материјалног права из члана 37. Закона основама својинскоправних односа, чл. 12, 13. став 3, 46. и 54. став 8. Одлуке о начину и поступку давања у закуп, одређивања закупнине и основама уређења закуподавног односа за пословне зграде и пословне просторије чији је корисник Градска општина Стари Град („Службени лист града Београда“, бр.36/1) и применом правила о терету доказивања из члана 231. ЗПП, одбијен је као неоснован тужбени захтев да се обавезу тежени да се са свим лицима и стварима иселе из пословног простора у приземљу и подруму зграде ... број .. у Београду, укупне површине 80м² и да тако испражњен пословни простор од лица и ствари предају тужиоцу на слободно коришћење и располагање. Ово због тога што су према утврђеном чињеничном стању тужени у току закуподавног периода плаћали закупнину за предметну пословну просторију-атеље по ценама и параметрима уговореним Уговором о закупу закљученим са правним претходником тужиоца ЈП „Пословни простор општине Стари Град“ 16.11.2000. године, са анексима од 01.04.2001. године и од 26.11.2004. године и коју су наставили да плаћају и након што је донета Одлука о отказу уговора о закупу 25.05.2012. године због неплаћања закупнине, за коју је утврђено да је донета супротно одредбама Одлуке о начину и поступку давања у закуп, одређивања закупнине и основама уређења закуподавног односа за пословне зграде и пословне просторије чији је корисник Градска општина Стари Град и да не производи правно дејство. Притом, тужилац применом правила о терету доказивања није доказао да је позвао тужиоце да доставе потврду струковног удружења да им је обављање уметничке делатности у области културе једини извор прихода у виду занимања, због чега је оцењен неоснованим тужбени захтев да се обавезу тужени да тужиоцу за спорни период солидарно исплате закупнину према ценама за канцеларијски простор у одговарајућој зони.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни суд је оценио да су нижестепене одлуке у складу са праксом и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање у ревизијама као изузетно дозвољеним, ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужилац није уз ревизију доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању о истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Поред наведеног, ревизијама се оспорава оцена доказа и правилно утврђено чињенично стање, што не представља разлог за примену института изузетне дозвољености ревизије.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизије нису дозвољене.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 17.10.2016. године. На дан подношења тужбе 1 евро је, према средњем курсу НБС, износио 123,1785 динара. Вредност предмета спора побијаног дела износи 1.863.236,00 динара, што представља динарску противвредност 15.126,31 евра.

Како вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд је утврдио да ревизије тужиоца нису дозвољене, па је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић